

Universitätsbibliothek Wuppertal

Opera Ciceronis Epistolica

Cicero, Marcus Tullius

Lvtetiae Parisiorum, ad Eidus Ianuar. Anno. MDXXII. Calculo Roma

M.T.Ciceronis epistolarvm ad T.Pomponivm Atticvm
liber dvodecimvs.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-687](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-687)

Liber. XII. Fo. CLVIII.

nis cuiusq; spes vlla mihi ostenditur, nō queram hęc a te posthac. tantū velim, ne pristinum hoc officiū intermittas. scribas ad me quicqd veniet tibi in mētē, cū habebis cui des, & dum erit ad quē des, qđ lōgū nō erit. Illum excessisse Alexātria rumor nō est firmus, ortus ex Sulpitii literis, quas euntes postea nuncii cōfirmarūt. qđ verū, an falsum sit, qm̄ mea nihil inter est, vtrū malim, nescio. Qđ ad te iā pridē de testamēto scripsi apđ epistolas, velim vt possim aduersus ego huius miserā ea facultate cōfectus cōficiari. nihil vnq̄ simile natū puto, cui si qua re cōsulere aliquid possum, cupio a te admoneri. Video eādē esse difficultatē, quā in cōsilio, datē ante, tamen hoc me magis sollicitat, q̄ oīa. In pensione secūda ceci fuim⁹, aliud malē. sed p̄terit. Te oro, vt ī pditis reb⁹, si qđ cogi, cōficiq; pōt, qđ sit ī tuto, ex argēto, req; satis multa, ex supellectile, des operā. Iā em̄ mihi videt̄ adesse extremū, nec vlla fore cōditio pacis, ea; q̄ sunt etiam sine aduersario peritura. Hęc etiam, si videbitur, cum Terētia loquere op̄ portune. Non queo omnia scribere. Vale. III. Nonarum Quintil.

M. T. CICERONIS EPISTOLARVM AD T. POMPONIVM ATTICVM LIBER DVODECIMVS. T. P. ATTICO.

Ndecimo die postq̄ a te discesserā, hoc literularū exarauī egrediēs e Villa ante lucē, atq; eo die cogitabā in Anagnino, postero aut̄ in Tusculano. ibi vnū diē. V. Cal. igit̄ ad cōstitutū, atq; vtinā cōtinuo ad cōplexū meē Tullie, ad osculū Atticę possim currere. Qđ quidē ipsum scribe queso ad me, vt dū cōsisto in Tusculano, sciam qđ garrat in rusticatu, qđ scribat ad te: ei;q; interea, vt scribis, salutē annūciabis, itēq; Pylie. & tñ, etsi cōtinuo cōgressuri sum⁹, scribes ad me, si quid habebis. Cū cōplicarē hanc epistolā, noctu Abundus ad me venit cū epistola tua tabellariis, qua lecta, de Atticę febricula scilicet valde dolui. Reliqua, q̄ expectabā ex tuis literis, cognoui om̄ia.

Sed q̄ scribis igniculū matutinū, *γερονικώτερον* est memoriola vacillare. Ego enim. III. Calendarum Axio dederam, tibi. III. Quinto, quo die venissem, idest. V. Calē. Hoc igit̄ habebis, noui nihil, quid ergo opus erat epistola: quid cū corā sumus, & garrimus qđ in buccā venit: est p̄fecto qđā λέξι, que habet, etiā si nihil subest, colloquutione ipsa suauitatē. Hic rumor est T. Murcū periisse naufragio. Asiniū delatū viuū in manus militū, nauēis delatas in Vtricā refiatu hoc. Pōpēiū nō cōparere, nec in Balearibus omnino fuisse, vt Patier⁹ affirmat. sed autor nullius rei quisq;. Habes, q̄ dū tu abes, locuti sunt. Ludi interea Preneste. Ibi Hircius, & isti oēs. & quidē ludi dies octo. que cœne: que delitię: Res interea fortasse trāfacta est. O mīros hoīes. At Balbus ædificat, *τι γὰρ αὐτῶν μέλας*; Verū, si q̄ris hominē, hominī nō recta, sed voluptaria querēti, nōne *εβίωται*; Tu interea dormis. Iā explicādū est *πρόβλημα*, si qđ actu rus sis. Si queris quid putē, ego fructū puto. Sed qđ multa: iam te videbo, & qđē, vt spero, de via recta ad me. Simul. n. & diē Tyrannionī cōstituemus, & si qđ aliud. Vnum te puto min⁹ blādū esse, q̄ me: & si vterq; nostrū est aliquādo aduersus aliquē, inter nos certe nunq̄ sumus. Audi igit̄ me hoc *ἀποκρίτως* dicente. ne viuā mi Attice, si mihi nō modo Tusculanum, vbi certe sum libēter, sed *μακάρων* v̄sori tāti sunt, vt sine te sim totos dies. Quare obduret hoc triduū, vt te quoq; ponā in eodē *πάθει*, qđ ita est p̄fecto. Sed velim scire, hodie ne statim de auctione, & quo die venias, ego me interea cū libellis. At moleste fero Vennoniū me historiā nō habere. Sed tñ ne nihil de re, nomen aliud, quid Cęsar: treis habet cōditiones, aut emptio ne ob hastā, perdere malo (etsi p̄ter ipsam turpitudinem, hoc ipsum puto esse perdere:) aut delegatione in mācipe annua die, quis erit, cui credā: aut qñ ipse Metonis annus veniet: aut Veteni cōditiones emissem. *σκέψαι* igitur. Ac vereor, ne iste iam auctionem nullam faciat, & sedulo iis factis Clipso subsidio currat. ne talis vir *ἐλογισῶς μεδίσα*. O gratas tuas mihi, iucundasq; literas, quid queris: Restitutus est mihi dies festus. Angebar em̄, qđ Tiro *ἐμβριέσει* te sibi esse visum dixerat, addam igit̄, vt cęses, vnum diem. sed de Catone *πρόβλημα* ἀρχιμύδων est. non assequor, vt scribam, qđ tui conuiuā: non modo libenter, sed etiam æquo animo legere possint. Quin etiam, si a sententiis eius dictis, si ab om̄i voluntate, consiliisq; quæ de Rep. habuit, recedam, *ἐβδω* velim grauitatē, constantiamq; eius laudare, hoc ipsum tñ est odiosum *ἀκρομα*. Sit, sed vere laudari ille vir non potest, nisi hęc ornata sint. qđ ille ea

Exarauī.

Cōplicare epistolam. Igniculus. Seniorum memoriola

Problema.

Beatorū in sulæ. Vennoniū historia.

Delegatio in mācipe.

Problema Archimedion.

Epistol. ad T. P. Atticum

que nūc sunt, & futura viderit, & ne fieret, cōtēderit, & facta ne videret, vitā reliquerit. Hōrē qd est, qd Alledio pbare possim? sed cura obsecro, vt valeas, eāq; quā ad omēs res adhibes, in primis ad cōualescēdū adhibe prudētiā. Qu. pater quartū, vel poti⁹ millesimū, nihil sapit, qui letet Lupco filio Testario, vt cernat duplici decore cumulatā domū, addo etiā Philotiā mū tertiu. O stultitiā, nisi mea maior esset, singularē. Qd aut osim hāc rē *ἔργον* a te fac, non ad *δυσχερῶν κέρων*, sed ad *κέρων* eū venisse (vt scribis) haurire, in tātis suis p̄sertim angustiis. *ἢ τὰυτ' ἄρ' ἀποκρίνη;* sed ipse viderit. Cato me qdē delectat, sed etiā Bassiū Luciliū suade Cēlio, tu q̄res, vt scribis. ego nihil noui. noscēda est natura, nō facultas. Mō de Hortēsiō, & Verginio, tu si qd dubitabis, & si qd magis placeat. Ego quātū aspicio, nō facile iueneris. Cū Mustella, quēadmodū scribis, cū venerit Crispus. Ad Aulū scripsi, vt ea, q̄ bene nossem de auro, Pisoni demonstrarē. Tibi. n. sane assentior, & istud nimiu diu duci, & oīa nūc vndiq; contrahēda. Te qdē nihil agere, nihil cogitare aliū, nisi qd ad me p̄tineat, facile perspicio, meisq; negotiis impediri cupiditatē tuā ad me veniendi: sed mecū esse te puto, nō solū q̄ meā rē agis, vt rū etiā q̄ videre videor quo mō agas. Neq; n. vlla hora tui mihi est opis ignota. Tubulū Pr. video Lucio Metello, Quinto Maximo Coss. Nūc velim P. Scēuola Pōrifex maximus, quibus Coss. Tr. pl. equidē puto pximis Cepione, & Pōpeio. Pr. em Furio Sexto Attilio. dabis igitur Tribunatū, & si potes iis tabulis, & quo crimine vide q̄so. Lucius Libo ille q̄ de Ser. Galba Cēsorino, & Mālio Coss. Tr. pl. fuit. si erit, cōturbo em me, & puto me Bruti Fanniana in Bruti epītoma Fannianoꝝ scripsi, qd erat in extremo: idq; ego secutus, hūc Fanniū, qui scripsit hīstorīā, generū esse scripserā Lēlii. sed tu me *γεωμετρικῶς* refelleras: te aut nūc Brutus, & Fannius. Ego tñ de bono auctore Hortēsiō sic acceperā, vt apud Brutū est. Hunc igit locū expectā. Ego misi Tironē Dolabellē obuiā. is ad me Idib⁹ reuertet. te expectabo postridie. De Tullia mea tibi antiquissimū esse video, idq; ita vt sit, te vehemēter rogo. Ergo & in integro oīa (sic em scribis mihi) & si Calēde mutādē fuerūt, me assionūq; *ἀρχέτυπα* fugienda, cōficiēdāq; tabulē: nihil tñ tantū, vt a te abessem, fuit. cū Romē essem, & te iā, iamq; visurū me putarē. quotidie tñ horē, quibus expectabā, longē videbant. Scis me minime esse blandū. Itaq; minus aliquāto dico, q̄ sentio. De Cēlio vide quāso, ne qua lacuna sit in auro. ego ista nō noui. sed certe in collybo est detrimentū: satis huc aurū si accedit. Sed quid loquor? tu videbis. Habes Hegesiā genus, qd Varro laudat. Venio ad Tyrannionē. ain tu vnū hoc fui sine me! At ego quoties cū essem otiosus, sine te tñ nolui. Quomodo ergo hāc lues? immo scilicet, si mihi libru miseris, qd vt facias, etiā, atq; etiam rogo. etsi me nō magis liber ipse delectabit, q̄ tua admiratio delectauit. amo enim *τεῦ* istam tam tenuem *δωρίαν* tā valde admiratū esse gaudeo. etsi tua quidē sunt eiusmodi oīa. Scire em vis, quo vno aīus alitur, sed quāso qd ex ista acuta, & graui referat ad *τῆ*; sed lōga oratio ē, & tu occupat⁹ in meo fortasse aliquo negotio, & p̄ isto asso sole, quo tu abusus es in nostro pratulo, a te nitidū solē, vinctumq; repetem⁹. Sed ad prima redeo. Librum, si me amas, mitte. tuus est em profecto. qm̄ quidē est missus ad te Chremes. Tātū ne ab re tua est otii tibi, vt etiam oratorē legas! Macte virtute. mihi quidē gratū, & erit gratius, si nō modo in libris tuis, sed etiā in aliorū p̄ librarior tuos Aristophanē reposueris p̄ Eupoli. Casar aut mihi irridere visus est. Quāso illud tuum qd erat *ἔργον* & vrbānū, ita porro te sine cura esse iussit, vt mihi quidē dubitatio nem omnē tolleret. Atticā doleo rādū, sed qm̄ iam sine horrore est, spero esse, vt volumus. Quā desideras, oīa scripsi in codicillis, eosq; Eroti dedi breuiter, sed etiā plura, q̄ queris i iis. De Cicerone, cuius qdē cogitatiois iniriū tu mihi attulisti, locutus sum cū eo liberalissime, qd ex ipso mō velim, si tibi erit cōmodū, sciscitere. Sed qd differo? Exposui te ex me detulisse, ecquid vellet. velle Hispaniā, requirere liberalitatē. De liberalitate dixi, quātū Publi⁹, quātū Flamen Lērulus filio. De Hispania duo attuli. primū idē, qd tibi: me vereri vituperationem. non satis est, si hęc arma reliquissimus etiā cōtraria. deinde fore, vt ageret, cū a fratte familiaritate & omni gratia vinceremur. Velim magis liberalitate vtī mea, q̄ sua libertate. sed tamen pmisi. tibi em intellexerā nō minus displicere. Ego etiā, atq; etiā cogitabo, teq; vt idem rogo, facias. Magna res, & simplex est. manere illud anceps. verū videbimus. De Balbo, & in codicillis scripserā, & ita cogito simulac redierit. sin ille tard⁹, ego tñ triduū, & qd preterii, Dolabella etiā mecū. De Cicerone multis res placet, comes est idoneus. Sed de prima p̄sione ante videamus. Adest. n. dies, & ille currit. Scribe q̄so, qd referat Celer egisse Cēsare cū Cādiā datis: vtrū ipse i sceniculariū, an i cāpū Martiū cogitet. Et scire velim, nunqd necesse sit comi

O stultitiā
sing. &c.
Osim.

Epītoma.
Geometri-
ce refelle-
ras.

Blandum
se negat.
Lacuna in
auro.
Collybus.
Hegesiē ge-
nus.

Affus sol &
vinctus.
Chremes
Terent.
Macte vir.
Aristoph.
p̄ Eupoli.
Codicilli.

Fœniculari-
um.

Liber. XII. Fo. CLIX.

tiis eē Romę. nā & Pylie satiffaci edū est, & utiq; Attice. Ne ego essem hic libeter, atq; id quo tidie magis, ni esset ea causa, quā tibi superiorib⁹ literis scripsi. Nihil hac solitudine iucūdi⁹, nisi paulū interpellasset Amyntæ filius, ὃ ἀπὸ ἀνω λογιῶν δός, cetera noli putare amabilia fieri posse vlla littore p̄specto maris, tum his rebus oībus. Sed neq; hęc digna longiorib⁹ literis, nec erat, quid scriberē, & somnus vrgebat. Male mehercule de Athamante. Tuus autē dolor humanus is quidē, sed magnopere moderādus. Cōsolationū autem multę vię, sed illa rectissima. Impetret ratio, qđ dies impetratura est. Alexim vero curemus, imaginē Tironis, quę agrum Romā remisit: & si qđ habet, tollis ἐπιθήμιον ad me cū testamento trāfferamus. Tota domus vacat superior, vt scis. hoc puto valde ad rē ptinere. Male de Seio, sed oīa humana tolerabilia ducēda. Ipsi. n. quid sumus: aut qđ diu hęc curaturi sumus: Ea videamus, qđ ad nos magis ptinent, nec tñ multo: quid agamus de Senatu. Et vt ne qđ p̄termittā, Cesonius ad me literas misit, Posthumia Sulpitii, domū ad se venisse. De Pōpeii Magni filia, tibi rescripsi, nihil me hoc tempore cogitare. alterā vero illā, quā tu scribis, puto nosti, nihil em̄ vidi fœdi⁹. sed adsum coram igit. Obsignata epistola accepi tuas. Attice hilaritatem libenter audio: cōmōtriunculis συμπαχῶ. De dote tanto magis perpurga. Balbi regia conditio est delegādi. quo modo confice. Turpe est rem impeditam iacere. Insula Arpinas habere pōt germanam ἀρθέωσιν, habere videatur. γῶριμος est igit animus in hortis, quos tñ inspiciā, cū venero. De Epicuro, vt voles, etsi μεταμύθομαι in posterum, genus hoc personarū incredibile est qđ ea quidē requirant. Ad antiquos igitur ἀνεμίστην γὰρ. Nihil habeo ad te, qđ p̄scribā: sed tñ īstitui quotidie mittere, vt eliciā tuas literas, non quo aliqd ex his expectem, sed nescio quomodo tñ expecto. Quare siue habes, siue nō, scribe tamen aliquid, teq; cura. Cōmouet me Attica, etsi assentior Cratero. Bruti literę scriptę & prudēter, & amice, multas mihi tñ lachrymas attulerunt. Me hęc solitudo minus stimulat, qđ ista celebritas, te vnū desidero. Sed literis nō difficilius vtor, qđ si domi essem, ardor tñ ille vrget, & manet, non mehercule indulgēte me, sed tamen repugnante. Qđ scribis de Apuleio, nihil puto opus esse tua contentione, nec Balbo, & Oppio: quibus quidem ille receperat, mihiq; etiam iusserat nunciari, se molestum omnino nō futurū: sed cura, vt excuser morbi causa in dies singulos. Lenas hoc receperat, p̄cede C. Septimiu, L. Statiliū, deniq; nemo negabit se iuraturū, quę rogaris, qđ si erit durus, veniā & ipse, perpetuū morbū iurabo. Cum enim mihi carendum sit conuiuiis, malo id lege videri facere, qđ dolore. Cocceium velim appelles, qđ enim dixerat, non facit. Ego autē volo aliquod emere latibulum per fugium doloris mei. De me excusando apud Apuleium dederam ad te pridie literas, nihil esse negotii arbitror. Quęctiq; appellaris, nemo negabit, sed Septimiu vide, & Lenatem, & Statiliū, tribus em̄ opus est, sed mihi Lenas totum receperat. Qđ scribis a Iunio te appellatū, omnino Cornificius locuples est, sed tamen scire velim qđ dicar spopōdisse, & pro patre, an ne p̄ filio: neq; eo min⁹, vt scribis, p̄curatores Cornificii, & Apuleium p̄diatorē videbis. Qđ me ab hoc mœrore recreari vis, facis vt omnia: sed me mihi non defuisse tu testis es, nihil enim de mœrore minuendo scriptum ab vllō est, qđ ego nō domi tuę legerim, sed omnē cōsolationē vincit dolor. Quin etiā feci, qđ p̄fecto ante me nemo, vt ipse me per literas cōsolater, quę librū ad te mittam, si descripserint librarii. Affirmo tibi nullā cōsolationē esse talem, totos dies scribo, nō quo p̄ficiā quid, sed tātis per impediōr, non equidem satis (vis em̄ vrget) sed relaxor tñ, ad oīaq; nitor, nō ad animū, sed ad vulnūs ipm, si queam, reficiendū: idq; faciens interdū mihi peccare videor, interdū peccaturus esse, nisi faciam. Solitudo aliqd adiuuat, sed multo plus p̄ficeret, si tu tñ interesses, quę mihi vna causa est hinc discedēdi, nam pro malis recte habebat, qđ ipsum doleo, non enim iam in me idē esse poteris, perierūt illa, qđ amabas. De Bruti ad me literis scripsi ad te antea, prudēter scripserat, sed nihil, qđ me adiuuaret. Qđ ad te scripsit, id velle, vt ipse adesset, certe aliquid, quoniam me tā valde amat, adiuuaret. Qđ si quid scies, scribas ad me velim, maxime aut, qđ de Attica doleo. Credo tñ Cratero, Pyliam angi vetabat, idest mœrere p̄ oībus. Apud Apuleiū, quoniam in perpetuum nō placet, in dies vt excuser, videbis. In hac solitudine careo omnī colloquio, cumq; mane me in syluam abstrusi densam, & asperam, non exeo inde ante vesp̄rum. Secundum te nihil est mihi amicus solitudine. In hac mihi omnis sermo est cum literis. eū tñ interpellat fletus, cui repugno, quoad possum, sed adhuc pares nō sum⁹. Bruto, vt suades, rescribā: eas lras cras habebis, cū erit cui des, dabis. Te tuis negotiis relictis nolo ad me venire, ego, n. poti⁹ accedā, si diuti⁹ impediere, etsi ne decessissem qđ e cōspectu tuo, nisi

Impetret ratio &c.

Regia conditio.

Celebritas.

Apuleius.

Iurabo mor. per. Latibulum

Cornifici⁹.

P̄diator.

Domī tuę. Lib. de cōsolatione.

Secūdū te.

XIIII. Epistol. ad T. P. Atticum

†domui.

Cornifici⁹.

Conspōso-
res.

Fanum.

†Claudi.

Refricatu-
ra.

Tēpus cū
non ero, lō
gum.

†Heros.

Prīdie.

Obfignato
res test. Ci.

Tute.

Amcenus
locus.

Mundū du
bitat perpe-
tuum.

Fanum.

me plane nihil vlla res adiuuaret. Qz si eēt aliqd leuamen, id esset in te vno: & cū primū ab aliquo poterit esse, a te erit. Nūc tñ ipsū sine te esse nō possum, sed nec tuę domi pbatur, nec meę poterā: nec si ppius essem vspiā, tecū tñ essem. Idē. n. te impediret, quo minus mecū esses, qđ nūc etiā īpedit. Mihī adhuc nihil apri⁹ fuit hac solitudine: quā vereor, ne Philippus tol- lat. heri, n. vespri venerat. Me scriptio, & literę nō leniūt, sed obturbāt. Martiā⁹ ad me scri- psit, me excusatū esse apud Apuleiū Laterēsi, Nasone, Lenate, Torquato, Strabone, his velim meo noīe reddēdas literas cures, gratū mihi eos fecisse. Qđ p Cornificio me abhinc ampli⁹ annis, XXV, spopōdisse dicit Flavius, etsi reus locuples est, & Apuleius pdiator liberalis, tñ velim des operā, vt inuestiges ex cōspōforū tabulis, sit ne ita. mihī. n. ante edilitatē meā nihil erat cū Cornificio. Pōt tñ videri, sed scire certū velim, & appelles pcuratores, si tibi videt. qđ quid ad me? Verūtamen Pāsę pfectionē scribes, cū scies, Atticā saluere iube, & eā cura diligē- ter, obsecro, Pylię salutē. Dū recordationes fugio, quę quasi morfu quodā dolorē efficiunt, re fugio a te admonēdo. Qđ velim mihi ignoscas, eiusmodi ē. Eteñ habeo nōnullos ex iis, quos nunc lectito auctores, qui dicāt fieri id oportere, qđ sepe tecū egi, & qđ a te approbari volo. De Fano illo dico, de quo rātū, quātū me amas, velim cogites. Egdē neq; de gñe dubito, pla- cet. n. mihī †Cluati: neq; de re. statutū est em. de loco nonnunq;. Velim igit cogites. Ego his tēporib⁹ tā eruditis, quātū fieri poterit, pfecto illā cōsecrabo oī gñe monimētoꝝ ab omniū ingeniis scriptorū & gręcoꝝ, & latinorū. quę res forsitan sit refricatura vuln⁹ meū: sed iam quasi voto quodā, & pmissio me teneri puto: lōgūq; illud tēpus cū nō ero, magis me mouet, qđ hoc exigū, qđ mihī tamen nimiū lōgū videt. Habeo. n. nihil tentatis rebus oib⁹ in quo ac quiescam. nam dum illud tractabā, de quo antea scripsi ad te, quasi fouebā dolores meos. nūc omnia respuo, nec quicq; habeo tolerabilius, qđ solitudinē, quā (qđ erā verit⁹) nō obturbauit Philippus. nā, vt heri me salutauit, statim Romā pfectus est. Epistolam, quam ad Brutum, vt tibi placuerat, scripsi, misi ad te. eam curabis cū tua pferēdam. eius tamen misi ad te exemplū vt si minus placeret, ne mitteres. Domestica q; ais ordine administrari, scribes quę sunt ea. quędam em expecto. Cocceius vide ne frustretur. Nam Libo, qđ pollicetur, vt †Eros scribit, nō incertum puto de sorte mea. Sulpitio cōfido, & Egnatio scilicet, de Apuleio qđ est, qđ la- bores: cū sit excusatio facilis tibi ad me venire, vt ostendis, vide ne non sit facile. est em lōgū iter, discedentemq; te, quod celeriter tibi erit fortasse faciendum, non sine magno dolore di- mittram. sed omnia, vt voles. Ego enim quicquid feceris, id tum recte, tum etiā mea causa fa- ctum putabo. Heri cum ex aliorum literis cognouissem de Antonii aduentu, admirat⁹ sum nihil esse in tuis, sed erant pridie fortasse scriptę, qđ date. neq; ista qđ curo, sed tamen opinor propter p̄des suos accurrisse. Qz scribis Terentiam de obfignatoribus mei testamenti lo- qui, primū tibi persuade, me istac nō curare, neq; esse qcq;, aut parua cure, aut noui loci, sed tamen quid simile: Illa eos nō adhibuit, quos existimauit quęsituros, nisi scissent, qđ esset. Nū id etiam mihī periculi fuit: Sed tamen faciat illa, quoad ego dabo meum testamentum legen- dum cui voluerit. Intellet nō potuisse honorificētius a me fieri de nepote, qđ fecerim. nam qđ nō aduocauī ad obfignādū, primū mihī nō venit ī mētē: deinde ea re nō venit, qa nihil at- tinuit. tute scis, (si mō meministi) me tibi tum dixisse, vt de tuis aliquos adduceres. Quid. n. opus erat multis: Egdē domesticos iusserā. Tū tibi placuit, vt mitterē ad Siliū. inde est natū, vt ad Publū. Sed necesse neutrū fuit. Hoc tu tractabis, vt tibi videbit. Est hic quidē locus amcenus, & in mari ipso, qui & Antio, & Circais aspici possit. sed inēda nobis ratio est, quę admodū in omni mutatione dominorū, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posterita- te (si modo hęc stabūt) illud quasi cōsecratū remanere possit. Equidem iam nihil egeo vecti- galibus, & paruo cōtentus esse possum. Cogito interdū trans Tiberim hortos aliquos para- re, & quidem ob hanc causam maxime, nihil em video, qđ tā celebre esse possit. sed hęc corā videbimus. ita tamen, vt hac estate Fanū absolutū sit. Tu tñ cū Appellachio confice de colu- mnis. De Cocceio, & Libone q scribis, approbo: maxime, qđ de iudicatu meo responsum sit. Si quid perspexeris, & tamen quid procuratores Cornificii dicant velim scire. ita, vt in ea re te cū tā occupat⁹ sis, nō multū operę velim ponere. De Antonio quoq; Balb⁹ ad me, cū Oppio cōscripsit, idq; tibi placuisse, ne perturbarer, illis egi gratias. Te tamē, vt iā ante ad te scripsi, scire volo, me neq; isto nūcio esse perturbatū, nec iā villo perturbatū iri. Panfa, si hodie, vt pu- tabas, pfectus est, posthac iā incipio scribere. scribe ad me de Bruti aduentu qđ expectes, id est quos ad dies, id si scies, vbi iā sit, facile cōiectura assequere. Qđ ad Tironem de Terentia scri

bis, obsecro te mi Attice suscipe totū negotiū. vides & officiū agi meū quoddam, cui tu es cōsciū: & vt nōnulli putāt, Ciceronis rē. Me qdē id multo magis mouet, qd mihi est & sanctius, & antiquius, p̄sertim cū hoc alterū, neq; syncerū, neq; firmū putem fore. Nondū videtur tētia aut scripsi ad te eis literis, quas dederā pridie. Qd me hortaris, idq; a ceteris desiderari et si nō dissimulationis, sed potius leniendi, & sanādi animi causa facio, tñ, si mihi minus p̄ficiō, simulationi certe facio satis. Minus multa ad te scripsi, q̄ expectabā tuas literas ad eas, quas ad te pridie dederā. Expectabā aut maxime de fano. nōnihil etiā de Terētia. Velim me facias certiorē p̄ximis literis, Cn. Cepio Seruilię Claudii pater, viuo ne patre suo naufragio perierit, an mortuo. item Rutilia viuo ne C. Cotta filio suo mortua sit, an mortuo. pertinet ad eū librū, quē de luctu minuēdo scripsim. Legi Bruti epistolā, eāq; tibi remisi, sane nō prudenter rescriptā ad ea, q̄ requisieras. sed ipse viderit. q̄ illud turpiter ignorat. Catonem primū sententiā putat de aīaduersione dixisse, quā oēs ante dixerāt, p̄ter Cēsare. & cū ipsi Cēsaris tā seuera fuerit, q̄ tū p̄torio loco dixerit, Cōsulariū putat leuioreis fuisse Catuli, Seruili, Lucullos, Curionis, Torquati, Lepidi, Gellii, Volcatii, Figuli, Cotte, L. Cēsaris, C. Pisonis, etiam M. Annii Glabronis, Syllani, Murenę Designator. Coss. Cur ego in sententiā Catonis: q̄a verbis luculentiorib; & plurib; rē eādē cōprehēderat. Me aut hic laudat, q̄ retulerim, nō q̄ patefecerim, cohortatus sim, q̄ deniq; ante, q̄ consulerē, ipse iudicauerim. Quā oīa q̄a Cato laudibus extulerat in celū, p̄scribēdaq; cēluerat, idcirco in eius sententiā est facta discessio. Hic aut se etiā tribuere mltū mihi putat, q̄ scripserit optimū Coss. Quis. n. tenuius dixit inimicus: Ad cetera vero, vbi, quēadmodū rescriptit: tantū rogat de Sena. Cōsul. vt corrigas, hoc quidē fecisset, etiā si Rannio admonit; esset. sed hęc iterū ipse viderit. De hortis, qm̄ probas, effice aliqd. Rationes meas nosti. Si vero etiā a Falerio recedit, nihil ei negotii est. sed etiā sine eo posse videor cōcedere. Venales certe sunt Druse fortaſse, & Tamianre, & Cassiane, sed hęc coram. De Terētia nō possum cōmodius scribere, q̄ tu scribis. Officiū sit nobis antiq̄ssimū, si qd nos fefellerit: illi; malo me, q̄ mei p̄cnitere. Oīa a te Leli curāda sunt. HS. C. negat Eros posse. sine me credo, q̄ accipiēda aliq; sit, & dāda estimatio. vellē tibi dixisset. si. n. res est, vt mihi scribit, parata, nec ī eo ipso mētē, p̄ te cōfici potuit. id cognoscas, & cōficias velim. Qz me in Forū vocas, eo vocas, vñ etiā bonis meis reb; fugiebā. Quid. n. mihi cū foro sine iudiciis, sine curia: in oculos incurrētib; iis, quos equo aīo videre nō possū: Qz aut hoies a me postulare scribis, vt Romę sim, neq; mihi, vt absim, cōcedere, aut quatenus eos mihi cōcedere, iam pridē scito esse, cū vnū te pluris, q̄ omneis illos putē: ne me qdē cōtemno, meoq; iudicio multo stare malo, q̄ omnū reliquor. Neq; tñ p̄gredior lōgi; q̄ mihi doctissimi hoies cōcedunt, quorū scripta oīa, quēcūq; sunt in eā sententiā, nō legi solū (qd̄ ipsum erat fortis egroti, accipe medicinā) sed in mea etiā scripta trāstulī, qd̄ certe afflictī, & fracti animi nō fuit. Ab his me remediis nolī in istā turbā vocare, ne recidā. De Terētia, q̄ mihi omne onus imponis, nō cognosco tuā in me indulgētiam. ista. n. sunt ipsa vulnera, q̄ non possum tractare sine maximo gemitu. Moderare igit̄ quęro, vt potes. neq; n. a te plus, q̄ potes, postulo. Potes aut quid veri sit, p̄spicere. hoc p̄ summa tua prudētia, & summa in nos beneuolētia facies, & valebis tu vnus. De Rutilia qm̄ videris dubitare, scribes ad me, cū scies, sed q̄primū, nū Clodia D. Bruto consulari filio suo mortuo, vixerit. Id de Marcello, aut certe de Posthumia sciri pōt: illud aut de M. Cotta, aut de Syro, aut de Satyro. De hortis etiā, atq; etiā rogo. oīb; meis, eorūq;, quos scio mihi nō defuturos, facultatib;, sed potero meis, enitēdū mihi est. Sūt etiā, q̄ vēdere facile possim, sed, vt nō vēdā, eiq; vsurā pēdā, a quo emero, nō plus annū, possum asseq; qd̄ volo. Si me adiuuas, paratissimi sūt. Drusia em̄ cupit vēdere p̄ximos. Puto Lamie, sed abest. Tu tñ si qd̄ potes, odorare. ne fili; qdē q̄q; vtiē, & iis vsuris facillime sustētabit. Habe tuū negotiū, nec qd̄ res mea familiaris postulet, quā ego nō curo, sed qd̄ velim, existima. Putarā te alia quid noui, q̄ eiusmodi fuerat initiū literarū, q̄uis nō curarē, qd̄ ī Hispania fieret, tñ te scripturū. sed videlicet, meis literis respōdisti, vt de foro, & de Curia. Sed dom; est, vt ais, Forū. Quid ipsa domo mihi opus est carenti Foro! Occidimus, occidimus Attice iam pridem nos quidem, sed nūc fatemur, posteaq; vnum, quo tenebamur, amissimus. Itaq; solitudinē sequor, & tñ si qua me res isto abduxerit, enitar, si quo modo potero (potero aut) vt p̄ter me nemo dolorē meū sentiat: si vllō modo poterit, ne tu qdē, atq; etiā illa causa est nō veniēdi. Me

Pridie.

Lib. de luctu minuēdo.

Cato non primus dixit in Catilinam sententiā.

In Catonis sententiā facta discessio.

Malo me illius q̄ mei p̄cnitere. Forū fugit Cice.

De Terentia &c.

Occidimus, occidimus

Epistol. ad T. P. Atticum

† minima.

† Auia.

Vel usurā
pendemus.

ministi qd ex te Atedi⁹ q̄sierit. Quin etiā nūc molesti sunt, quid existimas, si venero! De Terē
tia ita cura, vt scribis, meq; hac ad maximas egritudines accessione nō maxima, libera. Et vt
scias me ita dolere, vt non taceā, qbus Coss. Carneades, & ea legatio venerit Romā, scriptum
est in tuo annali. Hęc nūc quero, q̄ causa fuerit. De Oropo opinor, sed certum nescio, & si ita
est, q̄ cōtrouersie p̄terea, qui eo tēpore nobilis Epicurus fuerit Athenis, q̄ p̄fuerit hortis, qui
etiā Athenis *ἡλικοὶ* fuerint illustres, q̄ etiam ex Apollodoro puto posse inuenire. De Atti
ca molestū: sed qm̄ leuiter, recte esse cōfido. De Magala dubiū mihi nō erat, vnde egi tā felix
Ligus pater: nā quid de me dicā: cui, vt oīa cōtingāt q̄ volo, leuari nō possum. De Drusi hor
tis quāti licuisse tu scribis, id ego quoq; audierā, & vt opinor, heri ad te scripserā. sed quan
ti: quanti bene emitt, qd̄ necesse est. mihi, quoquo modo tu existimas. scio. n. ego ipse, quid de
me existinem. leuatio quādā est, si minus doloris, at officii, & debiti. Ad Siccā scripsi q̄ vti
L. Cotta, si nihil cōficeret de trāstyberinis, habes. T. in Ostiēsi Cotta celeberrimo loco, sed pu
fillū loci, ad hęc rem tñ plus etiā satis, id etiā cogites. Nec tñ ista p̄cia hortorū primueris. nec
mihi argento iā, nec veste opus est, nec quibusdam amoenis locis: hoc opus est. Vide etiam
a quibus adiuuari possim, sed loquere cū Silio, nihil em̄ est melius, mandauī etiā Siccā, rescri
psit cōstitutū se cū eo habere. scribat igit̄ ad me, quid egerit, & tu videbis. Bene fecit A. Sili⁹
qui transfegerit. neq; em̄ ei deesse volebā: & quid possem, timebam. De Ouia confice, vt scri
bis. De Cicerone tempus esse iam videt, sed quero quid illi opus erit Athenis permutari vt
possit, an ipsi ferendū sit: de totaq; re quēadmodū, & quādo placeat, velim cōsideres. Publius
iturus ne sit in Aphricā, & quādo, ex Aledio scire poteris. quāras, & ad me scribas velim. Et
vt ad meas ineptias redeam, velim me certiozem facias. P. Crassus Lumiliā filius viuo ne P.
Crasso consulari patre suo, mortuus sit, vt ego meminisse videor, an post. Itē quero de Regil
lo Lepidi filio, recte ne meminerim patre viuo mortuum. Cispiana explicabis, itēq; Pretiana.
De Attica optime id. ei salutē dices, & Pylie. Scripsit ad me diligenter Sicca de Silio, seq; ad
te rem detulisse, qd̄ tu idē scribis, mihi & res, & cōditio placet, sed ita vt numerato malim, q̄
existimatione. voluptarias enim possessiones volet Silius. Vestigalib⁹ autem, vt his possum
esse contentus q̄ habeo, sic vix minoribus. Auide ergo numerato. HS. DC. exprimes ab Her
mogene, cum p̄sertim necesse erit. Et domi video esse HS. DC. reliquā pecuniā vel usurā
Silio p̄demus, dum a Faberio, vel cū aliquo, q̄ Faberio debet, representabimus. Erit etiam aliā
quid alicunde, sed totā rem tu gubernabis. Drusianis vero hortis multo antepono, neq; sunt
vnq̄ cōparata, mihi crede. Vna me causa mouet, in qua socio me *πετυπώθη*, sed vt facis, ob
sequere huic errori meo. Nam qd̄ scribis *ἐπιγραμματα*, actum iam de isto est, alia magis quā
ro. Sicca, vt scribit, etiam si nihil cōfecerit cum Agidio, tamen se scribit. X. Calendarū esse vē
turum. Tuis occupationibus ignosco, eaq; mihi sunt notā. De voluntate tua, vt simul sim⁹,
vel studio potius, & cupiditate, non dubito. De Niciā, qd̄ scribis, si ita me haberē, vt ei⁹ hu
manitate frui possem, in primis vellem illum mecum habere: sed mihi solitudo & recessus p
uincia est. Qd̄ quia facile ferebat Sicca, eo magis illū desidero. P̄terea nosti Niciē nostrī ibe
cillitatem, mollitiem, cōsuetudinē victus, cur ego illi molestus esse velim, cū mihi ille iucun
dus esse non possit! Voluntas tamē eius mihi grata est. Vnā rem ad me scripsit, de qua de
creui nihil ad te scribere. Spero enim me a te impetrasse, vt priuares me ista molestia. Pylia,
& Atticę salutem. Vale. T. P. ATTICO.

E Siliano negotio, etsi mihi nō est ignota cōditio, tñ hodie me ex Sicca ar
bitror oīa cogniturū. Certe quidē negas te nosse, sed vltra Silianā Villa est,
quā puto tibi notā esse. Villula sordida, & valde pusilla, nihil agri ad vllam
rem, loci satis, nihil ad eā, quā q̄ro. sequor celebritatē. Sed si perficit de hor
tis Silii, hoc est, si p̄ficis (est em̄ positū in te totū) nihil est scilicet, qd̄ de Cor
ra cogitem⁹. De Cicerone, vt scribis, ita faciā, ipsi p̄mittā de tēpore nūmo
rū: quātū opus erit vt p̄mutet, tu videbis. Ex Aledio, qd̄ scribis, si qd̄ iueneris, scribes. Et ego
ex tuis aīaduerto literis, & p̄fecto tu ex meis, nihil habere nos, qd̄ scribamus. eadē quotidie,
q̄ iā, iāq; ipsa contrita sunt. tñ facere nō possum, qn̄ ad te mittā, vt tuas accipiā. De Bruto tñ
si qd̄ habebis. scire em̄ iā puto, vbi Panlam expectet. si, vt cōsuetudo est, in prima puincia, cir
citer Calendas affuturus videt, vellem tardius, valde. n. Urbem fugio multas ob causas. Itaq;
id ipsum dubito, an excusationem aliquam ad Silium parem, qd̄ quidem video facile esse, sed
habemus satis temporis ad cogitandum. Pylia, & Atticę salutem. Vale.

T.P. ATTICO.

SE Silio nihilo plura cognoui ex p̄senti Sicca, q̄ ex literis tuis, scripseras em̄ diligēter. Si igit̄ tu illū cōueneris, scribes tu ad me, si qd videbit̄, de quo putes ad me missum esse. sit missum, nec ne, scio dictum qdē mihi. Certe nihil extinguit̄, vt cōepisti. Et si qd ita cōficiēs, qd nō equidē arbitror fieri posse, vt illi p̄bet̄, Ciceronē, si tibi placebit̄, adhibebis, eius aliqd̄ interest̄ videri illius causa voluisse, mea qdē nihil, nisi id, qd tu scis, qd ego existimo. Qz me ad cōsuetudinē reuocas, fuit meū quidē iā pridē rēp. regere, qd faciebā, sed (intererat em̄, vbi acquiescerē) nūc plane nec ego victū, nec vitā illā colere possum: nec in ea re, qd aliis videatur, mihi puto curādū. Mea mihi cōsciētia pluris est, q̄ hominū sermo. Qz me ipse p̄ literas cōsolatus sum, nec p̄nitet me quātū p̄fecerim, m̄erorē minui, dolorē nec potui, nec, si possem, vellē. De Triario, bene interpretaris volūtate meā, tu vero nihil, nisi vt illi volēt. Amo illū mortuū, tutor sum liberis, totā domū diligo. De Castritiano negotio, si Castritius Romanū cupit, is pecuniā accipere volet, eāq̄ sibi solui, vt nūc soluit̄, certe nihil est cōmodius. Sin autē ita actū est, vt ipsa mācipia abduceret, nō mihi videt̄ esse equū. Rogas em̄ me, vt tibi scribā, qd mihi videat̄. nolo em̄ negotiū Q. Fratrem q̄q̄ habere, qd mihi videor intellexisse, tibi vidgrī idē. Publius, si aequinoctiū expectat, vt scribis Atediū dicere, nauigaturus videt̄. mihi autē dixerat p̄ Siciliā, vtrū & quādo, velim scire. Et velim aliquādo, cū erit tuū cōmodū, Lētulū puerū visas: eiq̄ de mācipiis, q̄ tibi videbit̄, attribuas. Pylie, & Atticę salutē. Vale.

T.P. ATTICO.

Silius vt scribis, hodie. cras igit̄, vel potius cū poteris, scribes, si qd erit, cum videris. Nec ego Brutum vito, nec tñ ab eo leuationē vllā expecto: sed erāt causę, cur hoc tēpore istic esse nollem: q̄ si manebūt, q̄rēda erit excusatio ad Brutum, & vt nunc est, mansurę vidētur. De hortis, quęso explica, caput illud est, qd scis. Sequitur vt etiam mihi ipsi quoddam opus sit, nec em̄ esse in turba possum, nec a vobis abesse. Huic meo cōsilio nihil reperio isto loco aptius. De hac re quid tui cōsiliū sit, mihi persuasum est, & eo magis q̄ idē intellexi tibi videri, me ab Oppio, & Balbo valde diligi. Cū is cōmunices quantopere, & quare velim hortos, sed ita posse, si expediatur illud Faberianum. Sin igitur auctor es futuri, si qua etiā iactura faciēda sit in representādo, qd possum, adducito. Tū em̄ illud desperatū deniq̄ intelliges, & quid inclinēt ad hoc meū cōsiliū adiuuandū. Si qd erit, magnū est adiumentū: sin minus, quacunq̄ ratione cōtendamus, vetus illud *ἐπιγναμμα* quemadmodum scripsisti, vel *ἐπιτάκιον* putato. De illo Ostiensi nihil est cogitandum, si hoc nō assequimur, a Lamia non puto posse, Damasippi experiendū est. Quęro quid ad te scribam, sed nihil est: eadē quotidie. Qz Lentulū inuisis valde gratū, pueros attribue ei, quot, & quos videbitur. De Silii volūtate vēdēdi, & de eo quātū, tu vereri videris primū ne nolit, deinde ne tātī. Sicca aliter, sed tibi assentior. Quare, vt ei placuit, scripsi ad Egnatiū. Qd Silius te cū Clodio loq̄ vult, potes id mea volūtate facere, cōmodiusq̄ id est, q̄ qd ille a me petit, me ipsum scribere ad Clodiū. De mācipiis Castritianis, cōmodissimū esse credo trāsigere Egnatium. Qd scribis te ita futurū putare cū Ouia, q̄so quidē vt cōficiat. Quoniā, vt scribis, nox erat, in hodierna epistola plura expecto. Silii mutasse sententiā Sicca mirabat̄. Equidē magis miror, q̄ cū in filiū causam conferret, q̄ mihi nō iniusta videt̄ (habet em̄, qualem vult) ais te putare, si addiderimus aliud, a quo refugiat, cū ab ipso id fieret, destinatū venditurū. Quęris a me, qd summū precii cōstituat, & quātū anteire istos hortos Drusi, tantū accessi p̄pius, nūq̄ Coponianā villā veterē, & nō magnā. Noui syluā nobilē, fructū autē neutrius, qd tamē puto nos scire oportere. sed mihi vtrius istorū tēpore magis meo, q̄ ratione estimādī sunt. Possim autē assequi nec ne, tu velim cogites. Si em̄ Faberianū venderē, explicare vel representatione nō dubitarē. De Silianis, si modo adduceret vt venderet: si venales nō haberet, trāfirē ad Drusum, vel tātī, quātū Egnatius illū velle tibi dixit. Magno etiā adiuuētō nobis Hermogenes potest esse in representādo. At cōcede mihi q̄so, vt eo aio sim, quo is debeat eē, q̄ emere cupiat, vel seruiat cupi ditari, & dolori meo, vt a te regi velim. Egnatius mihi scripsit, is, si qd tecū locut⁹ erit (cōmodissime. n. p. eū agi potest) ad me scribes, & id agēdū puto. Nā cū Silio nō video cōfici posse, Pylie, & Atticę salutē. Hęc ad te mea manu. Vide q̄so qd agēdū sit. Publia ad me scripsit, matrem suā cū Publio loquier, ad me cū illo vēturam, & se vna (si ego paterer) moraturā. Orat

Poenitet.

Aequinoctiū expectare.

† Auia!

Epistol. ad T. P. Atticum

multis, & supplicibus verbis, ut liceat, & ut sibi rescribam. res quae molesta sit, vides. Rescripsi, me etiam grauius esse affectum, quam tum, cum illi dixissem, me solum esse velle. quare nollem hoc tempore eam ad me venire. Putabam, si nihil rescripisssem, illam cum matre venturam, nunc non puto. apparebat enim illas literas non illius esse. Illud autem quod fore video, ipsum volo vitare, ne ille ad me veniant, & vna est vitatio, & ego nolle, sed necesse est. Te hoc nunc rogo, ut explores aliquam diem, hic ita possim esse, ut ne opprimar. Ages, ut scribis, temperate. Ciceroni velim hoc proponas, ita tamen, si tibi non iniquum videbitur, ut sumptus huius peregrinationis (quibus si Romae esset, domumque conduceret, quod facere cogitabat, facile contentus futurus erat) accommodet ad mercedes Argiletii, & Auentini. & cum ei proposueris, ipse velim reliqua moderare, quemadmodum ex his mercedibus suppeditemus ei quod opus sit. prestabo, nec Bibulum, nec Accidinum, nec Messalam, quos Athenis futuros audio, maioris sumptus facturos, quam quod ex eis mercedibus recipietur. Itaque velim videas, primum conductores qui sint, & quanti: deinde, ut sit, qui ad diem soluat, & quid viatici, quid instrumenti satis sit. iumento certe Athenis nihil opus sit: quibus autem in Villa utatur, domi sunt plura, quam opus erat: quod etiam tu animaduertis. Ego, ut heri ad te scripsi, si & Silius is fuerit, quem tu putas, nec Drusus facilem se prebuerit, Damaspum velim aggrediari. Is opinor, ita partem fecit in ripa nescio quotenorum iugerum, ut certa precia constitueret, quam mihi nota non sunt. Scribes ad me igitur, quicquid egeris. Vehementer me sollicitat Atticæ valetudo nostræ, ut verear etiam, nequa culpa sit. sed & pedagogi probitas, & medici assiduitas, & tota domus in omni genere diligens, me rursus id suspicari verat. Cur igitur! Plura enim non possum. ego hic vel sine Sicca (Tironi enim melius est) facillime possem esse, ut in malis. Sed cum scribas videndum mihi esse, ne opprimar, ex quo intelligam te certum illius perfectionis die non habere, putavi esse commodius me istuc venire, quod idem video tibi placere. Cras igitur in Sicca suburbano: inde quem admodum suades, puto me in Ficulensi fore. Quibus de rebus ad me scripsisti, quonia ipse venio, coram videbimus. Tuam quidem, & in agendis nostris rebus, & in consiliis inuendis, mihi quod dandis, in ipsis literis quas mittis benevolentiam, diligentiam, prudentiam mirifice diligo. Tu tamen, si quod cum Silio, vel ipso die, quo ad Siccam venturus ero, certiore me velim facias, & maxime cuius loci detractionem fieri velit. Quod enim scribis extremo, vide ne is ipse locus sit, cuius causa de tota re (ut scis) est a nobis cogitata. Hircii epistolam tibi misi, & recentem, & beneuole scriptam. Ante, quam proxime discessi, nunquam mihi venit in mentem, quo plus insumptum in monimentum esset, quam nescio quid, quod lege conceditur, tantum de populo dandum esse, quod me magnopere moueret, nisi nescio quomodo *ἀλόωσ*, fortasse nolle illud villo nomine nisi Fani appellari. quod si volumus, vereor ne assequi non possimus, nisi mutato loco, hoc quale sit, quod consideras. Nam etsi minus urgeor, meque ipse pro modum collegi, tamen indigeo tui consilii. Itaque te vehementer etiam, atque etiam rogo, magis quam a me vis, aut patetis te rogari, ut hanc cogitationem toto peccatore amplectare. Fani fieri volo, neque hoc mihi erui potest, sepulcri similitudinem effugere. Non enim tam propter poenam legis studeo, quam ut maxime assequar *ἀποθέωσιν*, quod poteram, si in ipsa villa facerem. Sed, ut sepe locuti sumus, commutationes dominorum reformido. In agro ubicumque fecero, mihi videor assequi posse, ut posteritas habeat religionem. Hæc me tibi ineptie (fator enim) ferende sunt. non habeo ne me quidem ipsum, quem tam audacter comunicem, quanta sint ibi res, si locus, si institutum placet. Lege queso legem, mihi quod eam mitte. Si quod in mentem veniet, quomodo eam effugere possimus, utemur. Ad Brutum si quod scribes, nisi alienum putabis, obiurgato eum, quod in Cumano esse noluerit propter eam causam, quam tibi dixi. Cogitanti enim mihi nihil tam videtur potuisse facere rustice. Et si tibi placebit sic agere de Fano, ut coepimus, velim cohortere, & exacuas Cluatium, nam etiam si alio loco placebit, illius nobis opera, consilioque utendum puto. Tu ad villam fortasse cras. A te heri duas epistolas recepi, alteram pridie datam Hilaro, alteram eodem die a tabellario, accepique ab Aegypto literas eodem die, Pyliam, & Atticam plane belle se habere. Tuæ literæ mihi redditæ sunt tertio decimo die. Quæ mihi Bruti literas, gratum ad me quoque misit, eam ipsam ad te epistolam misi, & ad eam exemplum mearum literarum. De Fano, si nihil mihi horrorem inuenis, siquidem tibi inueniendi sunt, si me tanti facis, quantum certe facis, valde probo rationem tuam de Tusculano. quis prudens ad cogitandum sis, sicut es, tamen nisi magnæ curæ tibi esset, ut ego consequerer id, quod magnopere velle, nunquam ea res tibi tam belle in mentem venire potuisset. sed nescio quo pacto celebritatem regro. Itaque hortos mihi conficias necesse est. maxima est in Scapulæ celebritas, propter quod ubi sis, ne totum diem in villa. Quare ante, quam disce-

Quotenorum iugerum.

Fanum petit.
Sepulcrum fugit.
Apotheo fin ambit.

Cluatius.
Recepi.
Hilarus.

Quis sis sicut es.

dis, Othonē, si Romę est, cōuenias puellim. Si nihil erit, etsi tu meā stultitiā cōfuesti ferre, eo tamē p̄grediar, vt stomachere. Drusus em̄ certe vendere vult. si ergo aliud erit, nō mea erit culpa, nisi emero. qua in re ne labar, quęso p̄uide. p̄uidēdi autē vna ratio est, si qd de Scapula lanis possum. Et velim me certiorē facias, q̄diu in Suburbano sis futurus. Apud Terētiā gratia opus est nobis, tuaq̄ auctoritate. sed facies, vt videbit. Scio em̄, si qd mea interfit, tibi maiori curę solere esse q̄ mihi. Hircius ad me scripsit Sextū Pōpeiū Corduba exisse, & fugisse in Hispaniā citeriorē: Cn. fugisse nescio quo, neq̄ em̄ curo. Nihil p̄terea noui. Literas Narbonę dedit. XIII. Cal. Maii. Tu mihi de Canini naufragio quasi dubia remisisti. Scribas igit̄, si qd erit certius. Q̄ me a męstiria vocas, multū p̄ficiēs, si locū Fano dederis. Multa mihi ^{ei q̄} ^{θείωσιν} in mētē veniūt, sed loco valde opus est. quare etiā Othonē vide. Nō dubito, quin occupatissimus fueris, q̄ ad me nihil literarū, sed homo nequā, q̄ tuū cōmodū nō expectarit, cū ob eā vnā cām missus esset. nūc qdē, nisi qd te tenuit, suspicor esse in Suburbano. At ego hic scribendō dies totos nihil equidē leuor, sed tamē aberro. Asinius Pollio ad me scripsit de impuro nostro cognato, qd Balb⁹ minor nup̄ satis plane, Dolabella obscure, hic apertissime. Ferrē grauit̄, si nouę egrimonię locus esset. Sed tamē, qd impurius: O hoīem cauēdū. q̄q̄ mihi q̄dem, sed tenēdus dolor est. Tu quoniā necesse nihil est, sic scribes aliqd, si vacabis. Q̄ putas oportere p̄uideri iā aī meī firmitatē, grauiusq̄ quosdā scribis de me loqui, q̄ aut te scribere, aut Brutū, si q̄ me fractū aīo, & debilitatū putāt, sciēt qd literarū, & cuius generis cōficiā. Credo (si mō hoīes sint) existimēt me, siue ita leuatus sim, vt animū vacatū ad res difficīles scribēdas afferā, rephēdēdū nō esse: siue hāc aberrationē a dolore delegerim, q̄ maxime liberalissima, doctōq̄ hoīe dignissima, laudari me etiā oportere. Sed cū ego faciā oīa, q̄ facere possum ad me adiuuādū, tu effice id, qd video te nō min⁹, q̄ me laborare. Hoc mihi debere videor, neq̄ leuari posse nisi soluero, aut videro me posse soluere, idest locū, qualē volo, iuenero. Heredes Scapule, si istos hortos, vt scribis tibi Othonē dixisse, partib⁹ quattuor factis, liceri cogitāt, nihil est scilicet emptori loci: sin venibūt, qd fieri possit videbim⁹. nā ille locus publicanus, q̄ est Trebonii, etiā Cusini, erat ad me allatus, sed scis areā esse, nullo pacto p̄bo. Clođię sane placēt, sed nō puto esse venaleis. De Drusi hortis quīs ab his abhorreas, vt scribis, tñ eo cōfugiā, nisi qd inueneris. Aedificatio me nō mouet: nihil. n. aliud edificabo, nisi id qd etiam si illos nō habuero. ^{κίρη} mihi sic placuit, vt cetera Antisthenis hoīs acuti magis, q̄ eruditi. Tabellarius cū ad me sine literis tuis venisset, existimaui tibi eā causam nō scribēdi fuisse, q̄ pridie scripsisses ea ipsa, ad q̄ rescripsi hac epistola. Expectaram tamē aliqd de literis Asinii Polliōis, sed nimis ex meo otiiū expecto. q̄q̄ tibi remitto, nisi qd necesse erit, nec ne habeas scribere, nisi eris valde otiosus. De tabellariis facerē qd suades, si essent vllę necessarię litterę, vt erāt olim, cū tamē breuiorib⁹ diebus quotidie respōdebāt tēpori tabellariū, & erat ali quid Silius. Drusus alia quēdā, nūc nisi Ortho extitisset, qd scriberemus, nō erat. Ipsum dilatatum est, tamē alleuor, cū loquor tecū absens, multo etiā magis cū tuas literas lego. Sed quoniam & abes (sic em̄ arbitror) & scribēdi necessitas nulla est, conuiescent litterę, nisi quid noui extiterit. Qualis futura sit Cęsarīs vituperatio cōtra laudationē meā, perspexi ex eo libro quē Hircius ad me misit, in quo colligit vitia Catonis, sed cū maximis laudib⁹ meis. Itaq̄ mihi si librū ad Muscā, vt tuis librariis daret. Volo em̄ eū diuulgari: qd quo facilius fiat, imperabis tuis. ^{συμβολικὸν} sepe conor, nihil reperio, & quidē mecū habeo & ^{Ἀριστοτέλεος πρὸς Ἀλέξανδρον}. sed qd simile: Illi & q̄ ipsis honesta essent, scribebāt, & grata Alexandro, & quid tu eiusmodi reperis? Mihi quidē nihil in mētē venit. Q̄ scribis te vereri, ne & gratia, & auctoritas nostra hoc meo męrore minuāt: ego qd hoīes, aut reprehēdāt, aut postulent, nescio. Ne doleā: q̄ potest! Ne iaceā: quis vnq̄ min⁹, dū tua me domus leuabat: Quis a me exclusus: quis venit, q̄ offenderet! Ad Asturā sum a te p̄fect⁹. Legere istī leti, q̄ me reprehēdūt, tā multa nō possunt, q̄ ego scripsi, q̄ bene, nihil ad rē, sed gen⁹ scribēdi id fuit, qd nemo abiecto aīo faceere posset. XXX. dies in hortis fui. Quis aut cōgressum meū, aut facilitatē sermonis desiderauit? Nō vbi sum ea lego, ea scribo, vt ii, q̄ mecū sunt, difficilius otiiū ferāt, q̄ ego laborē. Si q̄s requirit a te, cur Romę nō sim: q̄ discessus est, cur non sim in his meis p̄diolis, q̄ sunt huius tēporis: quia frequentia illā nō facile ferrē. Ibi sum igit̄, vbi is, qui optimas Baias habebat, quotānis hoc tēpus cōsumere solebat. Cū Romā venero, nec vultu, nec oratione rephēdar. Hilaritatē illā, qua hanc tristitiā tēporū cōdiebamus, in p̄petuū amisi. Cōstātia, & firmitas nec animi, nec orationis regret. De hortis Scapule hoc videt̄ effici posse, aliud tua gra-

Q̄diu.

Sex. Pom. fuga.

Leuor. Asinius Pollio.

Scripta Cicer. Maxie liberalissima.

Scapule heredes.

Acut⁹ magis q̄ eruditus.

Extitisset. Alleuor.

Anticato.

Discessus.

Epistol. ad T. P. Atticum

ria, aliud nostra, aut p̄coni subiciant. id nisi sit, excludemur, sin ad tabulā venim⁹, vincemus
 facultates Othonis nostra cupiditate. Nā qđ ad me de Lentulo scribis, nō est in eo. Faberia
 na modo res certa sit, tuq; enitare, qđ facis: qđ volum⁹, cōsequemur. Quod queris qđiū hic:
 paucos dies, sed certū nō habeo, simulac cōstituerō, ad te scribā, & tu ad me, qđiū in Subur-
 bano sis futurus. Quo die ego ad te hęc misi, de Pylia, & Attica mihi quoq; eadē, q̄ scribis, &
 scribunt, & nūciant. Nihil erat, qđ scriberē: scire tamē volebā, vbi esses, si abes, aut futur⁹ es;
 quando rediturus esses, facias igit̄ velim me certiozem. Et quod tu scire volebas, lego, qñ ex
 hoc loco, postridie Iduū Lanuuii constitui manere: inde postridie in Tusculano, aut Romæ.
 vtrū sim factur⁹, eo ipso die scies, scis q̄ sit *εὐχαιῶν συμφορά*. Minime vito qđē, sed tamē
 auide sum affectus de Fano: quod nisi, nō dico effectū erit, sed fieri videro, audebo hoc dice
 re, & tu, vt soles, accipies, incu r̄fabit in te dolor meus: nō iure ille quidē, sed tamē feres hoc
 ipsum, quod scribo, vt oīa mea fers. Attulisti oēs tuas cōsolationes, vnā hęc in rē velim cō-
 feras. Si quis qđ optē, primū Scapulę, deinde Clodię, postea si Silius volet, Drusus ager, inu-
 ste, Cufini, & Trebonii, puto Terētiū esse dominū, Rebilliū fuisse certo scio. Sin autē tibi Tu-
 sculanū placet, vt significasti qbusdā literis, tibi assentiar. hoc qđē vtiq; p̄ficiēs, si me leuari
 vis: quē iā etiā grauius accusas, q̄ patit̄ tua cōsuetudo, sed facis summo amore, & victus for-
 tasse vitio meo, sed tñ, si me leuari vis, hęc est summa leuatio. Vel, si verū scire vis, vnā Hir-
 cii epistolā si legeris, quæ mihi quasi *πρόπλευσμα* videtur eius vituperationis, quam Cēsar
 scripsit de Catone, facies. quid tibi visum sit (si tibi erit cōmodū) me facito certiorē. Redeo
 ad Fanum, nisi hac æstate absolutū erit, quā rē vides integrā restare, scelere me liberatū non
 putabo. Nullū a te desiderauī diē literarū. videbā em̄ quę scribis, & tamen suspicabar, vel po-
 tius intelligebā, nihil fuisse quod scriberes. Ad. VI. Iduū vero, & abesse te putabā, & plane vi-
 debam nihil te habere. Ego tñ ad te fere quotidie mittā. Malo em̄ frustra, q̄ te nō habere cui
 des, si qđ forte sit, quod putes me scire oportere. Itaq; accepi. VI. Iduum literas tuas inanes.
 Quid em̄ habebas, qđ scriberes? Mihi tñ illud, qđ erat, nō molestū fuit, nihil aliud scire me
 noui, nisi te nihil habere. scripsi tamē nescio qđ de Clodia. Vbi ergo ea est, aut quādo vētu-
 ra? Placet mihi res sic, vt secundū Othonē nihil magis, sed neq; hęc vēditurā puto. delectat̄
 em̄, & copiosa est, & illud alterū, q̄ sit difficile, te nō fugit. Sed obsecro enitamur, vt aliqd ad
 id quod cupio, excogitem⁹. Ego me hinc postridie exiturū puto, sed aut in Tusculanū, aut
 domū, inde fortasse Arpinū, cū certū sciero, scribā ad te. Venerat mihi in mētē monere te, vt
 id ipsum, qđ facis, faceres. Putabā em̄ cōmodius te idē istud domi agere posse, interpellatio-
 ne sublata. Ego postridie Iduū, vt scripsi ad te ante, Lanuuii manere cōstitui, inde aut Romę
 aut ī Tusculano. scies autē vtrūq;. Qđ scies recte ī illā rē fore leuamēto, bene facis, cū id esset
 (mihi crede) p̄inde, vt existimare tu nō posses. Res indicat quāto opere id cupiā, cū tibi audē
 am cōfiteri, q̄ id nō ita valde p̄bare arbitrer, sed ferēdus tibi in hoc meus error, ferēdus: im-
 mo vero etiā adiuuādus. De Othone diffido, fortasse qđ cupio: sed tamē maior etiā res est,
 q̄ facultates nostrę, p̄sertim aduersatio, & cupido, & locuplete, & herede. Proximū est, vt ve-
 lim Clodię, si ista minus cōfici possunt, effice qđuis. Ego me maiore religione, q̄ qđ fuit vllī
 us voti, obstrictū puto. Videbis etiā Trebonianos, et si absunt domini. Sed, vt ad te heri scri-
 psi, cōsiderabis etiā de Tusculano, ne ætas effluat, qđ certe nō est cōmittēdū. Et Hirciū ali-
 qđ ad te *συμπλοκῆς* de me scripsisse facile patior (fecit em̄ humane) & eius epistolā ad me nō
 misisse multo facili⁹, tu em̄ etiā humani⁹. Illi⁹ librū, quē ad me misit de Catone, p̄pterea volo
 diuulgari ab tuis, vt ex istorū vitupatione sit illi⁹ maior laudatio. Qz p̄ Mustelā agis, habes
 hominē valde idoneū, meiq; sane studiosum iā inde a Pōtiano. Perfice igit̄ aliqd. Quid autē
 aliud: nisi vt aditus sit emptori, quod p̄ quēuis herede potest effici. Sed Mustelam id p̄fectu-
 rum, si rogaris, puto. mihi vero locum, quem opto ad id, quod volumus, dederis, & præterea
 illa Siliī, & Drusi nō satis *οικονομοῦν* mihi vident. Quid em̄ sedere to-
 tos dies in villa ista: Igit̄ malim primū Othonis, deinde Clodię. Si nihil fiet, aut Druso lud⁹
 est suggerēdus, aut vtēdū Tusculano. Qz domi te inclusisti, ratiōe fecisti, sed q̄so cōfice, & te
 vacuū redde nobis. Ego hinc, vt scripsi antea, postridie Iduū Ianu. deinde postridie in Tu-
 sculano. Cōtudi em̄ animū, & fortasse vici, si mō pmāsero. Scies igit̄ fortasse cras, summū perē
 die. Sed qđ est q̄so: Philotim⁹ nec Cartini Pompeiū teneri: qua de re literarū ad Clodiū Para-
 uinum misistū exemplū mihi Oppius, & Balbus miserant: sed id factū arbitrari, bellūq; nar-
 rat reliquū satis magnū. solet oīno esse Fuluiaster, sed tamē si quid habes, mitte. Volo etiam

Rebillius.

Fanum.

Secundum
Othonem.

Leuamētū.

Cras,
summum
perendie.
Fuluiaster.

scire de Gabiniano naufragio, qd sit. ego hic duo magna *σωτάγματα* absolui. Nullo em alio modo a miseria quasi aberrare possum. Tu mihi etia si nihil erit qd scribas (qd fore ita vido) tñ id ipsum scribas velim, te nihil habuisse, qd scriberes, dumodo ne his verbis. De Attica optime *ἀκρόα*, tua me mouet, etsi scribis nihil esse. In Tusculano eo commodius ero, qd & crebri⁹ tuas literas accipia, & te ipsum nonnuq videbo. Na cetera qdē *ἀνεκτότερα* erat Astu re: nec hec, q me refricant, hic me magis angut, etsi tñ vbiq sum, illa sunt mecu. De Gesa re vicino scripsera ad te, qd cognora ex tuis literis, eu

Quirini malo, q Salu tis. Tu vero peruulga Hirciu: id em ipsum putara, qd scribis: vt cu ingenu amici nostri pba retur, *ὑπόθεσις* vituperandi Catonis irrideretur. Vincā (opinor) animu, & Lanuuiū pergā in Tusculanu. aut em mihi in ppetuu fundo illo carendu est (na dolor ide manebit, tantummo do ocyus) aut nescio, qd intersit, vtru illuc nuc venia, an ad decē annos. Neq em ista maior admonitio, q qbus assidue coficior & dies, & noctes. Quid ergo inquires? Nihil literę in hac quide re: vereor ne etia cōtra, na essem fortasse durior. Isto em aio nihil agreste, nihil inhu manum est. Tu igit, vt scripsisti, nec id incōmodo tuo: vel (bine em taru potuerūt literę) oc curram etia, si necesse erit, ergo id quide, vt poteris. De Mustella, vt scribis, etsi magnu opus est, eo magis delabor ad Clodia: qd in vtroq Faberianu nomē exploradu est, de quo nihil no cuerit, si aliqd cum Balbo eris locutus: & quide, vt res est, emere nos velle, nec posse sine isto nomine, *καὶ* audere incerta. Sed quādo Clodia Romę futura est, & quāti rē astimas, eo pror sus expecto. nō quia illud malim, sed & magna res est, & difficile certamē cu cupido, cu locu plete, cu herede: etsi de cupiditate nemini cōcedā, ceteris rebus infirmiores sumus. Sed hec coram. Hircii librū (vt facis) diuulga. De Philotimo ide & ego arbitrabar. Domū tuam plu ris video futurā vicino Cesare. Tabellariū meū hodie expectam: nos de Pylia, & Attica cer tiores faciet. Domi te libeter esse facile credo, sed velim scire qd tibi restet, aut ia ne cofecea ris. Ego te in Tusculano expecto, eoq magis, q Tironi statim te veteru scripsisti, & addidi sti, te putare opus esse. sentiebā oīno quantū mihi p̄sens pdesse, sed multo magis post disces sum tuū sentio, quā ob rē, vt añ ad te scripsi, aut ego ad te totus, aut tu ad me, qd licebit. He ri nō multo post q tu a me discessisti, puto qdā vrbani, vt videbant, ad me mādata & literas attulerūt a C. Mario Cn. Corfinio. mltis verbis agere mecu, p cognationē, q mihi secū esset, p eum Mariū, quem scripsissem, per eloquētiā L. Crassi auī sui, vt se defenderē, causamq suā mihi perscripsit. Rescripsi patrono illi nihil opus esse, quoniā Cesaris p̄p̄nqui eius omīs po testas esset, viri optimi, & hoīs liberalissimi: me tamē ei fauturū. O tempora, fore cu dubitet Curtius cōsulatū petere, sed hec hactenus. De Tironē mihi curę est, sed ia sciam quid agat. Heri em misi, q videret, cui etia ad te literas dedi. Epistolā ad Cesarē tibi misi. Horti, quam in diē p̄scripti sint, velim ad me scribas. Vt me leuarat tuus aduēt⁹, sic discessus afflixit. Qua re, cu poteris, idest cu Sestii auctiōni operā dederis, reuises nos, vel vna dies mihi erit vtilis: quid dicā gratius? Ipse Romā venirē, vt vna essemus, si satis consiliū quadā de re haberē. Ti ronem habeo citius, q vere bar, venit etia Nicias, & Valeriū hodie audiebā esse venturum. q uis multi sint, magis tamē ero solus, q si vnus esses. Sed expecto te a Peduceo utiq, tu autē significas aliqd ēr añ: verū id qdē, vt poteris. De Virgilio, vt scribis, hoc tñ velim scire, quā do auctiō. Epistolā ad Cesarē mitti, video tibi placere. Quid queris? Mihi quoq idē maxime placuit, & eo magis, q nihil est in ea nisi optimū, & optimi ciuis, sed ita optimi, vt tēpora, q bus parere omnes *πλιθύνοντες* p̄cipiunt, sed scito ita nobis esse visum, vt isti ante legerēt. Tu igit id curabis: sed nisi plane iis intelliges placere, mittēda nō est. Id autē vtru illi sentiāt, an vero simulēt, tu intelliges: sed mihi simulatio p repudiatione fuerit. *τὸ ὄντως*. De Cere lia qd tibi placeret, Tiro mihi narrauit, debere nō esse dignitatis meę perscriptionē tibi pla cere: hoc metuere, alterū in metu nō ponere. Sed & hec, & multa alia corā. Sustinēda tamen (si tibi videbit) solutio est nominis Cereliani, dū & de Metione, & de Faberio sciam⁹. L. Tul lium Montanū nosti, q cu Cicerone p̄fectus est, ab eius sororis viro literas accepit, Montanū Planco debere, q p̄p̄s p Flaminio sit, HS. XX. de ea re nescio qd a Montano rogatū. Sane ve lim, siue Placus est rogādus, siue qua re potes illū iuuare, iuues: p̄inet ad nostrū officium, si forte res tibi notior est, q mihi: aut si Plancū rogādū putas, scribas ad me velim, vt qd rei sit, & quid rogādū, sciā. De epistola ad Cesarē qd egeris, expecto. De Silio nō ita sane laboro, tu aut Scapulanos, aut Clodianos efficias, necesse est. Sed nescio qd videris dubitare de Clo dia, vtru qn veneāt, an sint ne venales. Sed qd est, qd audio Spinterē fecisse diuortium: De

Syntagma ta.

Dūmō ne his verbis Acedia.

Quirini malo q Sa lutis.

Hircii lib.

Curti⁹ cō sulatū pete re dubitat.

Virgilius.

Tēporibus parendum

P̄p̄s.

Spinteris diuor.

Epistol. ad T. P. Atticum

Postmeridi
anę & ma-
tutine lifę.

lingua latina securi es animi, dices, q̄ talia cōscribis. ἀπόγραφα sunt, minore labore flunt. verba tamē afferō, q̄bus abūdo. Ego, etsi nihil habeo, q̄d ad te scribā, scribo tamē, q̄a tecū loqui videor. Hic nobiscū sunt Nicias, & Valerius. Hodie tuas literas expectabamus matutinas, erunt fortasse alterę postmeridiane, nisi te Epiroticę literę impediēt, quas ego nō interpellō. Misi ad te epistolas, ad Martianum, & ad Montanum: eas in eundem fasciculum velim addas, nisi forte iam dedisti. Vale.

M. T. CICERONIS EPISTOLARVM AD T. POMPONIVM ATTICVM LIBER. XIII. T. P. ATTICO.

Hortos ha-
beo.

D CICERONEM ita scripsisti, vt neq̄ seuerius, neq̄ temperatius scribi potuerit, nec magis, q̄ quęadmodū ego maxime vellē. Prudentissime etiā ad Tullios. Quare aut ista pficiēt, aut aliud agam? De pecunia vero, video a te omnē diligentiā adhiberi, vel potius iā adhibitam esse. efficis em̄. a te hortos habeo. Nec vero vllum genus possessionis est, q̄d malim: maxime scilicet ob eā causam, q̄ suscepta est: cuius festinationē mihi tollis, qm̄ de estate polliceris, vel poti⁹ recipis. deinde etiā καταβίωσιν, molestitiāq̄ minuendam, nihil mihi reperiri potest aptius. cuius rei cupiditas impellit me interdum vt te hortari velim, sed me ipse reuoco. Nō em̄ dubito, quin quod

Ariarathes

Parochia:
publ.

Refers ad
me.

Aegypta
libertus.
Decē leg.

Magni in-
terest mea.

me valde velle putes, in eo tu me ipsum cupiditate vincas. itaq̄ istuc iā p̄ facto habeo. Expecto quid istis placeat de epistola ad Cęsarē. Nicias te (vt debet) amat, vehementerq̄ tua sui memoria delectatur. Ego vero Peduceum nostrum vehementer diligo: nam & quanti patrē feci, totum in hunc ipsum persequor: eque amo, atq̄ illum amaui. te vero plurimum, q̄ hoc ab vtroq̄ nostrum fieri velis. Si hortos inspexeris, & si de epistola certiorē me feceris, dederis mihi quod ad te scribam: sin minus, scribā tamē aliquid, nunq̄ deerit. Gratiōr mihi celeritas tua, q̄ ipsa res. quid em̄ indignius? Sed iā ad ista obduruimus, & humanitatē omnē exuimus. Tuas literas hodie expectabā, nihil equidē vt ex his noui. Quid em̄? Verūtamen Opio, & Balbo epistolas deferri iubebis. & tamē Pisonē sicubi de Auio. Faberius si venerit, videbis vt tantū attribuat, si modo attribuetur, quantū debetur. accipies ab Erote. Ariarathes Ariobarzani filius Romā venit, vult opinor regnū aliquod emere a Cęsare. Nā quomodo nunc est, pedē vbi ponat in suo nō habet, omnino eū Sestius noster parochiis publicis occupauit, q̄d quidē facile patior. Veruntamen q̄ mihi summo beneficio meo cū fratribus illius necessitudo est, inuito eū p̄ literas, vt apud me diuerse. Ad eā rē cū mitterē Alexandrū, has ei dedi literas. Cras igitur auctio Peducei, cum poteris, etsi impediēt fortasse Faberius, sed tamē cū licebit. Dionysius noster grauiter queritur, & tamē iure, a discipulis abesse tandiu. multis verbis scripsit ad me. credo itē ad te. mihi quidē videtur etiam diutius abfuturus, ac nollem. valde em̄ hominē desidero. A te literas expectabā. nondū scilicet, nā has mane rescriberam. Ego vero ista nomina sic p̄bo, vt nihil aliud me moueat, nisi q̄ tu videris dubitare. Illud enim non accipio in bonā partem, q̄ ad me refers. Quid si ipse negotiū meum gererē? nihil gererem, nisi cōsilio tuo. sed tamē intelligo, magis te id facere diligentia, qua semp̄ vteris, q̄ q̄ dubites de nominibus istis. Etenim Cęlium nō probas, plura nō vis. vtrunq̄ laudo. His igitur vtendum, expers aliquando factus esset in his quidem tabulis. A me igit̄ omnia, q̄ dies longiores: teneamus modo, q̄d volumus. Puto fore istā etiā a p̄cone diem, certe ab heredibus. De Crispo, & Mustela videbis: & velim scire, quę sit pars duorum. De Bruti aduētu eram factus certior, attulerat enim ab eo Aegypta libertus literas. Misi ad te epistolā, q̄a commode scripta erat. Habeo munus a te laboratum decem legatorum, & quidē puto. nam Silius natus anno, postq̄ fuit Consul Mumius. Sed quoniam sepius de nominibus queris qd placeat, ego tibi quoq̄ sepius respōdebo placere. Si qd poteris cum Pifone, cōfficies. Auus. n. videtur in officio futurus. Velim autē possis: si minus, vtiq̄ simul sim⁹ cū Brutus in Tusculanū veniet. magni interest mea, vna nos esse. scies autē, q̄ dies is futurus sit, si puero negotiūm dederis, vt querat. Spuriū Mumiū putarā in decē legatis fuisse, sed videlicet εὐλοπὴν fratris fuisse. Fuit em̄ ad Corinthū. Misi tibi Torquarū. Colloquere tu qdem cum Silio, vt scribis, & tu verge. Illam diem negabat esse mense Maio, istam non negabat. Sed tu, vt omnia,